

in.ihned.cz/sport

Sepak znamená malajsky „kop“, takraw thajsky „míč“ – dohromady vznikne slovo sepaktakraw. Volejbalová týmová práce, fotbalová dovednost a badmintonová obratnost – tak se dá charakterizovat tento sport, který se ovšem ze všeho nejvíc podobá nohejbalu. Jen je o moc rychlejší, síť je výš a uvidíte při něm opravdu akrobatické kousky. U nás se s ním zatím nejspíš nesetkáte. Zato v Asii, zvláště té jihovýchodní, je nesmírně populární. A jak se obyvatelé těchto zemí vydávají do světa, objevují se tam i první kluby, třeba v sousedním Německu.

Pletený míč

Hraje se na kurtě, který je velikostí (13,4 x 6,1 m) i výškou sítě (1,52 m) prakticky totožný s badmintonovým. Proti sobě stojí dva týmy, každý o třech hráčích. Pravidla se podobají volejbalovým s podstatnými rozdíly. Především: nesmí se hrát rukama. Každý hráč se smí dotknout míče před odehráním do pole soupeře jen jednou, celý tým tak má tři doteky. Hraje se především nohama a hlavou, může se i ramenem. 2,45 m od zadní lajny se nachází podávací kruh, z něhož hráč servíruje. Hraje se s míčem, který váží mezi 140 až 200 g (mladší hráji s lehčím, pro zkušené je optimální 175 g) o obvodu 40 cm (tedy o něco menší než na házenou). Míč je ovšem značně specifický: je to jakýsi kulatý košík upletený z ratanu. V posledních letech se hraje s jeho imitací z umělé hmoty.

Jednoznačně nejkrásnějším prvkem v sepaktakrawu je tzv. spike, pozice, při níž hráč na síti vyskočí do vzduchu, téměř se položí na bok a nohou směřuje přes síť. Rychlost takto kopnutého míče dokáže prý nabrat až 140 km/h. Soupeři se samozřejmě snaží blokovat podobnými pohyby. Hraje se na dva vítězné sety, a stejně

FOTO: ARCHIV

jako u volejbalu se přešlo na systém do 21, respektive 15 bodů v rozhodujícím setu.

Role Marka Pola?

Historie takrawu (jak se zkráceně sportu říká) sahá v jihovýchodní Asii hodně daleko. Hru jménem *sepak raga* dokládá malajský historický text ze století patnáctého. S pleteným míčem se ovšem začalo různě kopat v několika zemích. V Thajsku měli *takraw*, na Filipínách hru *sipa*, Barmánci hráli *ching loong*, Indonésané *rago* a Laosané *kator*.

Předchůdcem takrawu byla každopádně hra, kdy se stálo v kruhu a nohama bylo zapotřebí udržet pletený míč co nejdéle ve vzduchu. Dokonce se říká,

že Marco Polo přivezl z Číny do Evropy hru, při níž se počítalo, kdo déle udrží kopy míč ve vzduchu. Ostatně podobná zábava se praktikuje dodnes.

Dnešní podoba se začínala rýsovat v 19. století, kdy hra získala první pravidla a občas se používala síť. V roce 1945 se na malajském ostrově Penang uskutečnilo exhibiční utkání, které mělo obrovský ohlas. O patnáct let později se sešli zástupci několika zemí a stanovili pevná pravidla. V roce 1965 sport získal dnešní název sepaktakraw. Prý to byl ale kompromisní výsledek urputných hádek mezi Malajci a Singapurci na straně jedné a Laosany a Thajci na straně druhé.

Stále hlavně v Asii

Velký úspěch přinesl rok 1990, kdy se sport poprvé objevil na Asijských hrách – dnes už tam má pevné místo. Je logické, že nejprve vznikla asijská federace sepaktakrawu (ASTAF). K nejlepším týmům patří hráči a hráčky z Malajsie, Thajska, Číny, Vietnamu či Singapuru. Pevné kořeny zapustil sport i v Indonésii, Koreji, Filipínách či na Srí Lance.

V roce 1988 byla založena mezinárodní federace ISTAF, aby sport šířila po světě. Daří se to, i když pomalu. Dnes se sepaktakraw hraje ve 24 zemích. Kromě Asie se pletený míč vznášá nad sítí také v Kanadě, USA, Austrálii, Finsku, Egyptě či vzpomínaném Německu. Vysněný cíl, stát se olympijským sportem, je ale ještě pořád daleko. ●

ADÉLA POLÁKOVÁ

INFORMACE

- stránky mezinárodní federace ISTAF
www.takrawworld.com
Sepak Takraw Association of Canada
www.takrawcanada.com
- stránky Asijských her 2006 v Kataru
www.doha-2006.com